

I l'Horiginal seguirà sent una festa

Crònica del comiat de Josep Pedrals com a programador del cycle poètic d'aquest bar de Barcelona, l'espai de referència de la poesia catalana del segle XX

Josep Pedrals, en una imatge d'arxiu presentant les plaquettes de Cafè Central Foto: Horiginal

És dimecres, 1 de juliol, i l'onada de calor ja és implacable. Diuen que en Josep Pedrals plega de l'Horiginal. Treze anys després d'haver consolidat l'espai de referència de la poesia catalana, ho deixa en mans de l'incombustible Ferran Garcia, el seu ?partner? ideal. Poc abans de les vuit, la sala ja veu circular les cares d'alguns sospitosos habituals amb ganes de sarau. Abraçades i petons, amb aquella mena d'alegria que té qui s'estima un lloc i una persona.

A dos quarts de nou, la sala ja és plena com un ou. És una festa de comiat, aprofitant que aquest dimecres és l'últim recital de la temporada: una clausura èpica per celebrar tota la feina feta, que no ha estat poca. I és que ara ja ho sap tothom, però al principi va ser cosa de devoció, de fer feina de formigueta, de creure-hi. Amb el temps, però, ja ha quedat clar que l'enorme revifada dels recitals de la poesia catalana, amb la promoció de noves veus i grans talents que van sortint sense parar, no es podria explicar sense l'Horiginal o sense en Josep Pedrals.

Ell, com a poeta que ha apostat pel gest, per la manera de dir i d'estimar el públic (que és com dir la manera de respectar-lo). I el lloc, com a gran epicentre de tot allò que tenia a veure amb la poesia, sense dissociar-ho de les ganes de passar-ho bé. Perquè aquesta sala, ja mítica, ha demostrat moltes coses, però potser la més important: que la poesia és un joc, unes ganes de

ser, una passió comuna, un esclat d'enginy que ens fa esclatar. I que també és divertida, coi.

Per això el comiat és més que un comiat, i fins i tot l'escenificació ambiental de l'acte sembla feta expressament: aquesta maleïda calor, que ens deixa xops a tots, provoca la sortida a l'escenari d'en Pedrals amb el seu equipament ?de gala?. Tovallola penjada al coll i camisa xopa i desmesuradament descordada. I la festa és més que una festa, és una cerimònia joiosa, on el primer en sortir a l'escenari és el Doctor Stefano, pontificant sàviament, mentre en Marc Torrent, il·lustrador eutròfic, comença a fer dibuixos de tot allò que anirà passant. Magistrals, per cert.

La intervenció del 'Doctor Stefano', amb els dibuixos en directe de Marc Torrent Foto: Esteve Plantada

Horiginal, crònica social d'un temps i d'una poesia

Després de la primera intervenció, Pedrals torna al ring, amb la tovallola convertida ja en un apèndix. ?La importància de l'Horiginal no és tan literària com social?, avisa. I això fa de preludi de la intervenció d'Eduard Carmona, el responsable d'escrutar aquesta crònica, mentre afegeix que el que s'ha viscut en aquest temple de la poesia ha estat ?delicat i brut a parts iguals?, cosa que fa que s'hagi d'explicar ?sense dir gaire res?. Però vaja, arribats al cas i al moment, ja no valen subterfugis ni mascarades: ?aquí s'ha follat i s'ha follat molt?, perquè hi va haver un temps que ?anar a l'Horiginal i follar estava de moda?.

I tot cobra sentit, perquè això és el què buscàvem, posar nom al què sabíem: que aquí, entre croquetes i cerveses, hi havia la part ?més poètica i animal? de la literatura catalana. Miquel Adam és el següent, i parla sobre ?l'impacte econòmic? que ha tingut el cicle. Amagat rere la barra, en Martí Sales tampoc s'ho ha volgut perdre, i s'encarrega de posar la banda sonora que

l'ambient necessita. Després de la crònica econòmica, arriba la crònica negra, reivindicant ?la presència criminal? de l'espai, amb qüestions irresolubles com ?el misteri del soroll de la nevera? o ?el de les croquetes amb Cacaolat del senyor Ricard?. Després, és el torn d'en Jordi Florit, que parla d'estrelles i viatges astrals, i que acaba per reivindicar ?un món literari que ja és nostre?.

Pedrals marxa, però l'Horiginal continua

Per acabar, en Pedrals no recita, sinó que ens explica que ell se'n va, però que això continua. També ens explica que l'any 2001 l'espai va començar amb la Merixell Cucurella-Jorba, amb la intenció ?de convertir-lo en el bar de la poesia de Barcelona?. Missió complerta, amb escreix. En Pedrals també explica que, uns anys abans, la cosa ja es començava a gestar, sense saber-ho encara.

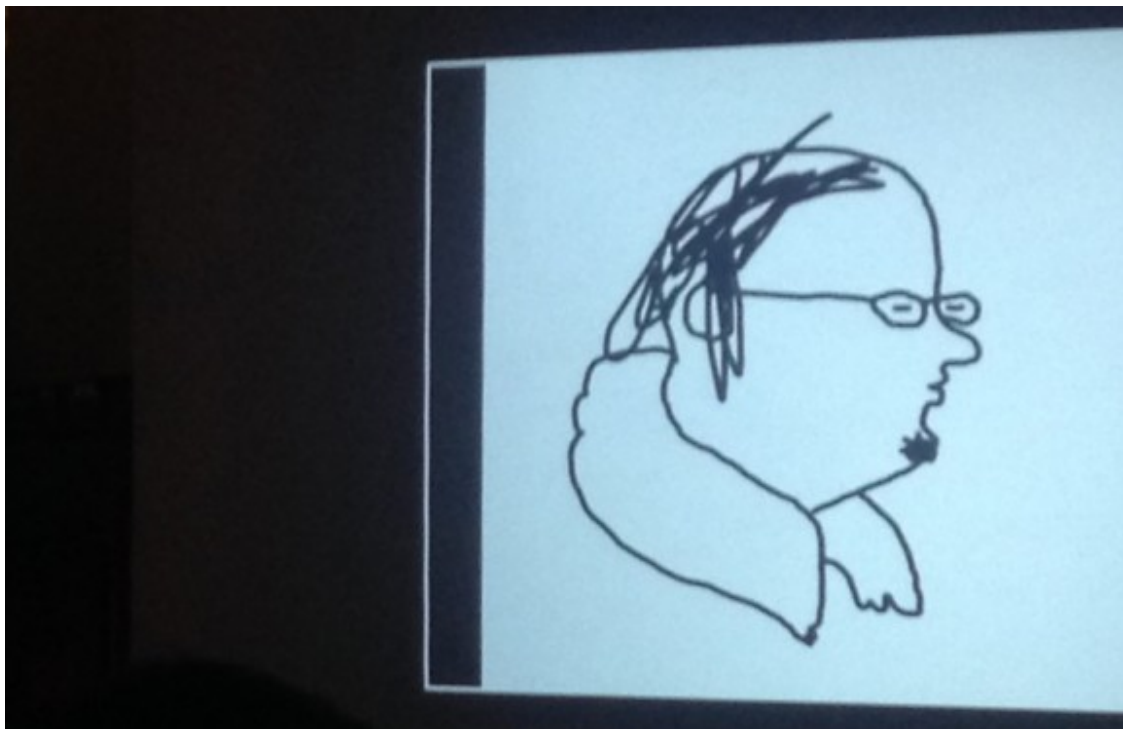
?L'any 1998 vam crear l'associació Container, amb qui fèiem uns recitals ?Atenassos' amb el Bernat Dedeu i amb en Mathew Tree, entre d'altres?. I després van venir col·laboracions i recitals ?amb el Propost de l'Eduard Escoffet, amb l'Enric Casasses i amb en Pope, quan en Ferran Garcia em va dir que muntés coses aquí?. ?Al principi érem quatre gats?, confessa, mirant una sala més gran que aquell racó original, i ara absolutament plena, xopa de suor i expectant.

El resum de coses fetes és vastíssim i fa posar el pèls de punta, perquè tots som, hem estat o hem volgut ser part d'aquest viatge: més de 600 actes, debats sobre si els Imparables són bons o no, la creació del primer grup de poetes ?Hindignats?, cèlebres bingos poètics que posaven a prova la memòria dels participants, versos en més de 30 llengües, o l'homenatge al Francesc Garriga i la seva taula, ara ja eterna (<http://www.naciodigital.cat/noticia/82097/francesc/garriga/esclat/revolucio/minuscules>) .

En Pedrals marxa de l'Horiginal, del punt de referència de la poesia catalana, de l'aparador d'un temps que ja és als llibres d'història. La feina feta avala tots aquests anys, més enllà de subvencions, guerres amb l'ajuntament o fílies i fòbies. I no hi ha llàgrimes, perquè no hi ha motiu de tristesa. Amb en Pedrals tot ha de ser una festa, fins i tot els comiats. Com la glòria d'aquell poema perfecte que, a sobre, té el millor final possible. Bingo!

La premsa de l'època es feia ressò del primer acte d'en Pedrals, un debat sobre Carner Foto: Xavier Carrión/arxiu

Josep Pedrals, retratat en viu amb la seva tovallola al coll Foto: Esteve Plantada

